

Beroering rond de slooppremie voor vissersvaartuigen

In de laatste weken is herhaaldelijk geklaagd over de wijze waarop het Koninklijk Besluit betreffende de slooppremie, door de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid, toegepast wordt.

Voortgaande op de rol die wij zelf hebben gespeeld bij het tot standkomen van de slooppremie, en steunend op hetgeen toen werd verstaan en bedoeld, zijn er bepaalde handelwijzen die wij moeilijk kunnen begrijpen.

Het ligt naar ons oordeel niet in de bevoegdheid van de NMKN om te beslissen dat een reder een eventueel toe te kennen slooppremie voor afbraak van een eigen schip al of niet mag opgeven als deel van het financieringsplan voor nieuwbouw.

Indien de reder de slooppremie niet zou kunnen aanvenden voor het eigen financieringsdeel van zijn nieuw te bouwen schip, waarvoor zouden wij dan wel een slooppremie gevraagd hebben?

Het komt ons ook niet normaal voor dat een reder zijn slooppremie moet gebruiken, om over de ganse duur van de lening zijn krediet in te korten, t.z. verdeeld over een duur van 12 jaar.

Voor ons ligt sedert meerdere weken een nota van de NMKN, waarin medegedeeld wordt dat de slooppremie zal aangewend worden voor een vervroegde afkorting en daarbij volgt dan de verdeling over 12 jaar.

Dit is geen vervroegde afkorting meer maar een verlengde. Bovendien zou men dan de vraag mogen stellen waar de interest van die slooppremie naar toe gaat, als het volle gedrag aan de N.M.K.N. gestort wordt...

Het komt ons voor dat de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de wetten betreffende krediet aan nieuwbouw en slooppremie alleen en uitsluitend bij de Minister van Verkeerswezen ligt en niet elders.

Zonder ook maar iets te willen afdoen aan de kennis, de bevoegdheid en de toewijding van de leidende mensen van de N.M.K.N., meen ik er toch te moeten op wijzen dat het Parlement en de Koning gewild hebben dat de Minister van Verkeerswezen de beslissingen neemt, waakt over de stipte uitvoering daarvan en verantwoording daarvan geeft aan de Kamers.

Zoals wij vroeger reeds schreven herhalen wij, de slooppremie is eigendom van **diegene die het gesloopte schip bezat.**

Naar hem alleen moet die premie

gaan. Hij moet ze kunnen gebruiken als financieringsmiddel geheel of gedeeltelijk voor krediet of voor uitrusting. Hij moet de mogelijkheid hebben een **vervroegde** afbetaling te doen als hij dat vooraf laat weten. Hij kon dit ook gebruiken om terugbetaling te doen aan anderen die hem tijdelijk hebben geholpen voor de financiering van zijn nieuwbouw.

Het kan evengoed zijn dat de slooppremie nodig is om de eerste vervalddag te voldoen, geheel of gedeeltelijk. Men weet immers nooit welke moeilijkheden men kan ontmoeten vooraleer het nieuwgebouwde schip rendement geeft. Wij hebben gemeend dat het nodig was de aandacht te trekken van de Hogere Overheid op de wenselijkheid alles eens klaar en duidelijk op punt te zetten en menen dat wij nu ook het recht en de plicht hadden de visserijkringen op de hoogte te brengen van onze voetstapen.

Dries Claeys,

volksvertegenwoordiger.

„De Duinpieper” helpt Visserstehuis „De Bolle”

Einde november van vorig jaar boven de doopvont gehouden, kende de v.z.w. „Visserstehuis DE BOLLE”, langzaam maar zeker, een gestadige uitgroei terwijl het initiatief stilaan bekend geraakte langsheen de ganse kust en tot in het binnenland toe.

Het doel, namelijk het bezorgen van een onderdak en een thuis aan wal aan jonge sociaal-gehandicapte vissers, werd stap voor stap benaderd niettegenstaande de vele moeilijkheden — financiële eerst — die daartoe diender overbrugd.

Van verscheidene kanten werd dit schoon en nuttig initiatief daadwerkelijk gesteund zodat momenteel te transformatie- en inrichtingswerken in het gebouw „De Bolle” op volle toeren draaien.

Wie het gebouw in zijn vroegere toestand heeft gekend en wie tevens weet dat hier een gezellige thuis met circa een twintigtal kamers dient ingericht, zal licht genoeg kunnen gissen dat de promotors van „De Bolle” niet alleen geld, doch veel geld nodig hebben om de „zaak” degelijk te kunnen starten.

Dat heeft o.a. de Oostendse vo-

gelverzamelaarsvereniging „De Duinpieper” ten volle begrepen en deze sympathieke, uiteraard met de kust gebonden vereniging, — terzake flink gerugsteund door de h. notaris en meter mevrouw Lacourt —, heeft dit jaar dan ook besloten de volledige opbrengst van de jaarlijks gehouden vogeltentoonstelling integraal aan het visserstehuis „De Bolle” af te staan.

Wellicht zal dit edelmoedig gebaar vanwege „De Duinpieper” in goede aarde gevallen zijn want de tentoonstelling kende 'n grote bijval.

De heer en mevrouw Lacourt en het sympathiek bestuur van „De Duinpieper” waren dan ook zeer gelukkig aan de heer voorzitter Opstaele en een afvaardiging van Visserstehuis „De Bolle”, op vrijdag, 4 september ll., een check te kunnen overhandigen ten bedrage van 12.500 F.

Voorzitter Opstaele dankte zeer oprecht voor deze gewaardeerde steun en drukte tevens schalks de hoop uit dat deze schone bijdrage de inzet moge betekenen van een nieuwe steun-actie „De Bolle” ten bate.

Kleinere aanvoer werd duurder verkocht in juli 1964

De meeste vissoorten werden tijdens de julimaand van 1964 minder aangevoerd dan tijdens dezelfde maand van 1963. In de eerste plaats dan IJslandse schelvis en IJslandse kabeljauw. Verder ook IJslandse gul en koolvis, schol, tarbot en andere soorten. Er was tijdens de maand juli werkelijk zeer weinig vis op de markt, niet alleen wegens het geringe aantal IJslanders maar ook door het feit dat de Kanaalschepen bijna uitsluitend tong brachten met zeer weinig andere vis. Van de Noord bestond de aanvoer voornamelijk uit totten terwijl ook de West meestal platjes en totten aanvoerde. De gemiddelde prijs per kg was hoger dan in juli 1963 en dit zal dan wel zijn oorzaak vinden in de hogere tongprijzen en in de betere noteringen welke geboekt werden voor soorten als schelvis, kabeljauw, rode zeebaars, staartvis, steenschol en tarbot. Voor koolvis werd een lagere prijs betaald terwijl ook totten lagere prijzen kregen. Over het algemeen werden er echter goede prijzen betaald met alleen een inzinking tijdens de week van 21 juli.

De totale aanvoer daalde van 2.897.264 kg naar 2.311.204 kg, de prijs steeg van 10,93 F naar 12,49 F, terwijl de totale opbrengst terugviel van 31.671.082 naar 28.879.765 F.

ZEER WEINIG SCHELVIS

Eigenlijke schelvis is er zeer weinig geweest tijdens de voorbije julimaand. Van IJsland daalde de aanvoer van schelvis immers van 239.682 kg naar 77.590 kg. Van deze 77.590 kg waren er dan nog een belangrijk gedeelte totten. Van de Noord zee was de aanvoer van schelvis aanzienlijk ruimer dan verleden jaar. Dit dan door de werkelijk overrompelende tottenaanvoer van de Noord. Totten worden ook bij schelvis gezet. Eigenlijke schelvis was echter ook van de Noordzee zeer schaars en zelfs niettegenstaande de geringe aanvoer. Deze zomer werd schelvis inderdaad uitzonderlijk goedkoop afgezet. Misschien is de uitermate warme zomer hiervan de oorzaak. De prijs steeg van 8,64 F naar 9,95 F terwijl de opbrengst terugviel van 2.072.930 naar 772.703 F.

Dat de gemiddelde prijs voor Noordzeeschelvis goedkoper zou zijn lag in de lijn der verwachtingen. De grootste hoeveelheid van de gebrachte totten diende immers te worden opgevangen aan prijzen die schommelden van 3,20 F over 4,40 F naar 6 F. De totale gemiddelde prijs zakte van 5,48 F naar 5,02 F. De opbrengst was hier hoger en steeg van 351.330 F naar 1.556.300 F.

Het is in zekere zin spijtig dat deze grote tottenaanvoer in volle zomer is gekomen. Een periode waar het visverbruik al erg laag is en waar zulke soorten zeker weinig afzet vinden. Hopelijk worden tijdens de komende wintermaanden nog zulke totten vangsten gebracht en dan zullen er van de Noord zeker zeer mooie reizen gelukt worden.

MINDER KABELJAUW VAN IJSLAND, MEER VAN DE NOORDZEE

De traditionele soorten van IJsland worden dit jaar werkelijk zeer weinig aangevoerd. Schelvis was buitengewoon schaars, kabeljauw werd opnieuw merkkelijk minder gelost en ook gullen krijgen we steeds minder. Blijven we voorlopig bij de kabeljauw dan zien we dat er op een aanvoer van slechts 138 ton in juli 1963 toch nog een daling intrad van meer dan 50 ton waardoor we in juli 1964 slechts met 85.285 kg stonden. Een werkelijk zeer schaarse aanvoer waarvoor dan ook hogere prijzen werden betaald. Zeggen dat er een grote prijsstijging geboekt werd ware de zaken forceren, de prijs steeg wel van 10,48 F naar 11,72 F maar dit is slechts normaal bij een dergelijke aanvoervermindering. Ongetwijfeld is de invoer hier opgetreden als prijsregelaar. De opbrengst van IJslandse kabeljauw daalde van 1.451.650 F naar 1.000.120 F.

Voor Noordzee kabeljauw steeg de aanvoer van 33.755 kg naar 93.936 kg. De Noordschepen

hebben hier ook hun steentje bijgedragen terwijl van de Noordzee de aanvoer ruimer was dan gewoonlijk. De prijs voor witte kabeljauw is iets teruggelopen en wel van 16,55 F naar 15,67 F. Hier werd ook een opbrengstvermeerdering geboekt die verliep van 557.230 F naar 1.472.710 F. De vangsten witte kabeljauw waren in juli opvallend kleiner dan tijdens de vorige maanden. Voor de volgende maanden zal zeker geen aanvoerstijging moeten verwacht worden.

TOTALE GULLENAANVOER

GEDAALD

Niettegenstaande er ongeveer 20 ton gul meer werd gebracht van de Noordzee dan vorig jaar is de totale aanvoer van deze vissoort toch met meer dan 100 ton afgenomen. Van IJsland is er inderdaad zeer weinig van deze vissoort gebracht geworden. De aanvoer verminderde hier van 222.473 kg naar 85.464 kg terwijl de prijs steeg van 7,75 F naar 8,45 F. Weinig verschil dus weer tussen de beide gullensoorten die even gretig door de uitvoerders afgenomen werden. Wat de opbrengsten betreft, de IJslandse gul bracht dit jaar in juli maar 721.580 F op tegen 1.727.080 F in juli 1963. De Noordzeegullen brachten meer op dan vorig jaar. Hier werd 942.030 F geboekt tegen 704.910 F verleden jaar. De meeste gullen werden aangevoerd van de Noord, de Noordzee en de West. Van deze laatste visgrond waren het doorgaans zeer kleine gullen, die dan ook slechts de opvangprijs haalden en het algemeen gemiddelde drukten. De middenslaggullen en de kleine werden hoofdzakelijk door de uitvoerders opgekocht, terwijl de grotere soorten in de verse handel terechtkwamen.

MINDER BELANGSTELLING

VOOR KOOLVIS

Alhoewel de aanvoer van koolvis merkbaar kleiner was dan verleden jaar werden er lagere prijzen voor betaald. Toch ging bijna alle koolvis ook dit jaar naar de uitvoerders die er heel zeker een aardige duit aan verdienden. Waar vorig jaar tot 600 F werd betaald, kregen we dit jaar zelden 450 F per ben. De gemiddelde prijs daalde trouwens ook, en wel van 9,12 F naar 7,62 F. De aanvoer van kleine koolvis was nochtans niet bijzonder omvangrijk. De aanvoer daalde van 237.727 kg naar 168.693 kg, terwijl de opbrengst terugliep van 2.169.330 F naar 1.286.570 F.

PLATVIS WAS SCHAARSER

EN DUURDER

Platvis werd door de meeste schepen wel aangevoerd maar dan in zeer kleine hoeveelheden. Hierdoor daalde de aanvoer van deze vissoort van 155.231 kg naar 96.680 kg terwijl de opbrengst verminderde van 1.237.755 F naar 809.185 F. De prijs was nochtans iets hoger en steeg van 7,97 F naar 8,25 F,

een prijsstijging die nauwelijks het vermelden waard is. Bij platvis worden schol, groot en klein iek, iek derde slag en platjes gerekend. Platjes vormden het grootste gedeelte van die platvis en werd aan opvangprijzen verkocht. Ook de hotels hadden belangstelling voor deze grotere soorten. Kleine iek en derde slag ging in hoofdzaak naar leurrehandel en de versverkoop. Platjes werden meest gebracht door de Westschepen. Voor platvis van het Kanaal en van de Noord noteerden we de hoogste prijzen, platvis van de West en de Oost kregen de laagste prijzen.

MEER WIJTING DIE EVEN DUUR WERD VERKOCHT

Zoals elke maand van elk jaar werd er van alle visgronden wijting aangevoerd. Van het Kanaal was er dit keer in juli minder dan gewoonlijk. Ook de West bracht niet bijster veel wijting. De grootste hoeveelheid kwam van de Noord en de Noordzee. De betaalde prijzen waren op het gewone zomerpeil ten bewijze waarvan de gemiddelde prijs welke even hoog bleef als vorig jaar (5,17 F) niettegenstaande een aanvoer welke steeg van 93.973 kg naar 107.563 kg. Grote IJslandse wijting was er bitter weinig, er werden daarvoor meteen goede prijzen betaald. Ook Kanaalwijting moest duurder betaald worden dan Oost- en Witte Bank wijting. Van de Noord was de aanvoer van deze vissoort merkbaar schaarser dan vorige jaren. Wijting moest tijdens de julimaand zeer weinig worden opgevangen.

MEER TONG DAN VORIG JAAR IN JULI

Voor de tweede opeenvolgende maal kregen we een ruimere tongenaanvoer dan verleden jaar. In juni 1964 reeds werd meer tong gebracht dan in juni 1963. Ook in juli was de aanvoer van deze fijne vissoort ruimer dan verleden jaar. Inderdaad, de tongenaanvoer liep op van 87.017 kg naar 103.181 kg. Voorzeker 90% van deze tongenaanvoer kwam uit het Kanaal. De tongvisgrond lag dit jaar veel verder van onze huishavens verwijderd want er zijn bijna 4 dagen nodig om er te geraken. Dank zij de nieuwe en met sterkere motoren uitgeruste schepen kan deze visgrond nu bevist en bereikt worden. Meteen was voor deze schepen ook een rendabele uitbating verzekerd aangezien de tongenprijzen werkelijk zeer goed is geweest. Er werd een gemiddelde prijs bereikt van 57,46 F, prijs die dus nog beduidend hoger lag dan verleden jaar toen bij een lagere aanvoer slechts 51,56 F werd betaald. Verschillende sorteringen haalden meer dan 70 F en sporadisch zelfs meer dan 80 F. De allerkleinste soort drukte echter het gemiddelde aangezien hiervoor veel lagere prijzen werden gegeven dan voor de grotere soorten. De grote soorten werden voornamelijk opgekocht voor de hotels en restaurants. Kleinere sorteringen kwamen terecht bij de uitvoerders die ze voornamelijk naar Frankrijk verstuurden. Van de Ne-

derlandse tongenvissers moest niet veel mededinging verwacht worden dit keer want op de Witte Bank en de Oost blijven de vangstresultaten erg slecht. Van het Kanaal moeten de Nederlanders niet veel weten, eerstens zijn de reizen te lang en tweedens is het er hard labeur in het slijk en de vuile grond. De opbrengst van tong is gestegen van 4.487.800 F naar 5.929.495 F. Dit 1,5 miljoen kwam bijna uitsluitend ten goede aan de middenslagvisserij.

MINDER EN DUURDERE TARBOT

De andere fijne vissoort, tarbot, werd minder aangevoerd. Hier daalde de aanvoer inderdaad van 24.569 kg naar 16.890 kg. De kleine aanvoer van vorig jaar juli werd dus nog kleiner. Grote tarbot was uiterst schaars en kreeg dan ook zeer goede prijzen. De kleinere soorten waren veel goedkoper dan de grote maar toch ook nog duurder dan vorig jaar. De gemiddelde prijs lag trouwens aanzienlijk hoger dan in juli 1963 en steeg van 34,03 F naar 42,08 F. Hierdoor bleef de tarbotopbrengst ongeveer gelijk aan deze van vorig jaar. Waar in juli 1963 voor tarbot in totaal 836.260 F werd betaald, kregen onze vissers er nu 710.760 F voor.

Tarbot werd van geen enkele visgrond in overvloed gebracht. Van de Noord kregen we een paar keer ruimere vangsten dan gewoonlijk. Noordtarbot was trouwens steeds de best verkochte, de kwaliteit was trouwens ook zeer goed. Voor de 0,214 noteerden we de grootste tarbotvangsten.

OOK ROGGEN BLEVEN

TEN ACHTER

Waar de Kanaalschepen het vooral in de tong zochten (en met reden) kon het moeilijk anders of de roggenaanvoer zou verminderen. De Kanaalvangsten bevatten immers buiten de tong slechts een 10 tot 20 bennen vis. Per uitzondering eens een 100 bennen en deze verkochten dan nog niet te best. Roggen in het algemeen werden dus erg weinig op de markt gebracht, keilrog zeer schaars en zeer duur. Ondanks die goede keilrogprijzen moesten de visvaarders het steeds met aanzienlijk verschil afleggen tegen de tongvissers. Ondertussen daalde de roggenaanvoer van 138.750 kg naar 107.871 kg waardoor de prijs ging stijgen van 9,73 F naar 11,47 F. De opbrengst bleef hierdoor ongeveer gelijk en bedroeg respectievelijk voor 1963 en 1964 1.350.630 F en 1.237.590 F. Niet alleen van het Kanaal werd weinig rog gebracht, ook van de West was de aanvoer van deze vissoort kleiner dan gewoonlijk. Deze Westschepen trekken trouwens steeds meer Noordwaarts en brengen dan ook steeds meer Noordsoorten aan. Rog is hiervan maar een klein gedeelte.

OOK AL MINDER «ANDERE SOORTEN»

Waar vorige maanden de aanvoer

van «andere soorten» ruimer was, is deze in juli kleiner geweest. Inderdaad, deze soorten daalden van 1.136.364 kg naar 832.044 kg. Hun prijs is evenwel gestegen en wel van 10,65 F naar 13,17 F. Hierdoor daalde de opbrengst slechts van 12.106.487 F naar 10.961.346 F, wat toch nog altijd een respectabel getal blijft. Bij deze «andere soorten» is vooral de aanvoer van rode zeebaars, van leng, haai, schotse schol en kreeft afgenomen. Schotse schol heeft hierdoor de ganse maand hoge prijzen geboekt evenals haai trouwens waarvoor dikwijls boven de 550 en de 600 F gegeven werd. Rode zeebaars kreeg nogal schommelende prijzen, naargelang er al dan niet een grote vangst van een grote IJslander op de markt was. Zo een grote IJslander betekende bijna altijd een vangst van 1.000 naar 1.500 bennen rode zeebaars. In een zomermaand is dit nogal 'n vangst die er zijn mag en een die natuurlijk de prijs sterk drukt. Toch moest rode zeebaars zeer weinig opgevangen worden, gegeven dat ze van een redelijk grootte en kwaliteit was. «Andere soorten» die normaal werden gebracht waren steenschol, staartvis, rode knorhaan, zeehond, e.a. Al deze varianten gingen vlot en aan bevredigende prijzen van de hand.

MINDER EN TOCH WEER

GOEDKOPERE HARING

De haringverwerkende nijverheid krijgt steeds minder grondstof aangeboden en heeft er blijkbaar ook steeds minder nodig. Tenware zij haar waar bij voorkeur bij de Noordburen besteld. De kwaliteit van de gebrachte zomerharing was nochtans bevredigend al was ze eerder gering. Ze daalde inderdaad van 204.594 kg naar 108.058 kg. De vangsten per schip waren niet zeer ruim en doordat ook de betaalde prijzen laag bleven kenden de betrokken schepen opbrengsten die nogal flauw uitvielen. Niet dat er zoveel schepen op haring visten, integendeel, elk jaar minder. Dit jaar blijft er nog slechts een rederij over, de rederij Boels. Twee schepen nog vissen op haring, dit is wel een bijzonder klein overschot van de grote vloot die enkele jaren terug nog ter haringvisserij uitvoer. Toen kregen we meer haring op een dag dan nu tijdens een ganse maand. Ondertussen krijgt die haring steeds minder belangstelling en daalde de prijs nu weer van 4,77 F naar 4,37 F. Lager kan het bijna niet meer want de opvangprijs is vastgesteld op 4 F per kg. De haringopbrengst in juli 1964 beliep slechts 472.930 F waar verleden jaar in juli toch nog 977.840 F haring verkocht werd.

REDERS,

„HET VISSERIJBLAD”

IS UW VAKBLAD !